

bortfalden, hvilket Princip er udtrykt i Lov af 12te April 1889; men denne Reservation, der navnlig kun vilde faa praktisk Betydning for Kunstværker, idet den almindelige Bestyttelsesfrist her udbides, synes i og for sig unaturlig. Anses den videre gaaende Bestyttelse nu for rimelig, er der formentlig ingen Grund til at nægte de ældre Værker den, undtagen hvor Tredjemands Ret herved vilde kræntes. Men hertil er der netop taget Hensyn i Paragraffens andet, tredje og fjerde Stykke. Paa en lignende Tanke hvile ogsaa Bestemmelserne i Lov af 21de Februar 1868 §§ 2—4, der blot ikke gennemføre Tanken fuldt ud.

Kun i eet Punkt vil formentlig den ny Lov medføre en Indskrænkning i tidligere bestaaende Rettigheder, nemlig med Hensyn til posthume, litterære og musikalske Værker, da disse vistnok ifølge Lov af 21de Februar 1868 § 1 beskyttes i 50 Aar fra den første Udgivelse, altsaa noget længere end her foreslaaet. Men naar henses til, at dette Resultat dog beror paa en ret omtvistelig Fortolkning og at den praktiske Virkning af denne Forstel sikkert vil blive saare ringe, turde det være ubetænkeligt ganske at bortse herfra.

I Paragraffens andet og tredje Stykke er taget Hensyn til den Tredjemand, som før Lovens Kundgørelse har foretaget eller paabegyndt en Gengivelse, som efter den gældende Ret var lovlig, enten fordi denne ikke hjemler Bestyttelse i den paagældende Retning, eller fordi de nu gældende kortere Friste for Rettens Varighed ere udløbne. Det er lignende Hensyn som det, der har givet sig Udtryk i Lov af 21de Februar 1868 §§ 2—4, men som der er ført ud over, hvad Djemedet kræver. Dette kræver nemlig kun,

at den ny Lovs Regler ikke paaføre saadanne Tredjemænd Tab, men ingenlunde, at enhver Bestyttelse efter den ny Lov udelukkes, fordi en Gengivelse tidligere lovligt er offentliggjort eller paabegyndt. Herom kan i øvrigt henvises til de tilsvarende Betragtninger, som ere fremsatte med Hensyn til Reglen i det oprindelige Forslags § 26.

I andet Stykke ere Ordene „udført eller“ udeladte som overflødige. I tredje Stykke er Vægten ligesom i andet Stykke og i Overensstemmelse med Folketingsudvalgets Endringsforslag (1892) lagt paa Paabegyndelsen. Det er fundet rigtigt i dette Stykke udtrykkeligt at fremhæve, at Bevisbyrden maa paahvile den, der paastaar, at Handlingen er lovlig paabegyndt.

Paragraffens fjerde Stykke sigter navnlig til Regler som dem i § 9 om Oplagets Størrelse, Reglen i § 10 i Slutningen o. l., idet disse ikke bør komme til Anvendelse paa Forslagskontrakter o. l. som ere stiftede, før Loven træder i Kraft, altsaa under andre Forudsætninger.

Reglen i femte Stykke er ikke blot nødvendig, fordi en Anvendelse af de foreslaaede ny Arvregler vanskelig lader sig gennemføre, naar Arven efter den gældende Ret allerede er tilfalden bestemte Personer, men stemmer ogsaa med den almindelige arveretlige Grundfætning, at det er de ved Arveladerens Død gældende Arvregler, som ere bestemmende for Arvegangen.

Til § 39.

Denne Bestemmelse er vel strengt taget overflødig, men i al Fald uskadelig og afkræver enhver mulig Tvivl om Lovens Forhold til Lov af 12te April 1889 om Teaterdrift i Kjøbenhavn.